

עמ"י 15239/09/16 - צפריר פיינברג, אברהם גוגיג, גבי טטרו נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

08 ספטמבר 2016

עמ"י 15239-09-16 פיינברג(עציר) נ' מדינת ישראל
עמ"י 13205-09-16 גוגיג(עציר) נ' מדינת ישראל
עמ"י 14251-09-16 טטרו(עציר) נ' מדינת ישראל

לפני כבוד השופט ארז יקואל
העוררים
צפריר פיינברג (עציר)
אברהם גוגיג (עציר)
גבי טטרו (עציר)
נגד
מדינת ישראל
המשיבה

נוכחים:

ב"כ העורר 1 - עו"ד בעז בן צור
ב"כ העורר 2 - עו"ד רונן רוזנבלום; עו"ד דניאל קליין
ב"כ העורר 3 - עו"ד יוסף לין; עו"ד מיכה פטמן
ב"כ המשיבה - רפ"ק אלישע קוגן; עו"ד ליאת שניידר
העוררים הובא על ידי שב"ס

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

תינטל הפסקה בדיון על מנת לעיין בחומר החקירה שהוצג לעיוני.

הדיון יתחדש לשם מתן החלטה לאחר הפסקה.

עמוד 1

ניתנה והודעה היום ה' אלול תשע"ו, 08/09/2016 במעמד הנוכחים.

ארז יקואל , שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

ערר על החלטת בית המשפט השלום בראשון-לציון (כב' השופט ע' מיכלס) במסגרת מ"י 5362-09-16 מיום 14.9.2016, בגדרה הורה על הארכת מעצרו של העוררים עד ליום 11.9.2016 (עוררים 1 ו-2) ועד ליום 14.9.2016 (עורר 4). העוררים נעצרו ביום 5.9.2016 בחשד לביצוע עבירות של שוחד, מרמה, הפרת אמונים ועבירות נוספות על פי חוק איסור הלבנת הון.

ביחס לעורר 1 נטען כי הלה קיבל שוחד עבור אחר בתמורה לקידום פרויקטים של בניה ברחבי העיר נתניה. ביחס לעורר 2 נטען כי המדובר בעו"ד העוסק בליווי וקידום של פרויקטים ברחבי העיר נתניה והוא מקורב לבכירים בעירייה. ביחס לעורר 3 נטען כי המדובר באדריכל העוסק בליווי ובקידום של פרויקטים ברחבי העיר נתניה וכי אף הוא מקורב לבכירים בעירייה. נטען כי העוררים 2 ו-3, ביחד ולחוד, שחדו בכירים בעיריית נתניה בתמורה לקידום פרויקטים ברחבי העיר.

בהחלטת בית המשפט קמא נקבע קיומו של רף ראייתי בדמות חשד סביר הקושר את החשודים לביצוע העבירות המיוחסות להם, נמצאה עילת מעצר בדמות חשש משיבוש הליכי חקירה, ולאור אלו, מעצרו של החשודים הוארך כמבואר.

אין מחלוקת מטעם כל העוררים, בשלב זה, לעניין הרף הראייתי כפי שנקבע, והדיון נסוב על עילת המעצר ועל מבוקשם של העוררים להעדיף חלופת מעצר בעניינם.

ב"כ העורר 1 טוען כי יש להורות על שחרור העורר לחלופת מעצר. לשיטתו, המעשים בהם נחשד העורר נחשפו בתקשורת במסגרת תחקיר שבוצע על די עיתון הארץ והעורר אף השיב לפניית גורמים בתקשורת בנושא החקירה כבר לפני חודשים ימים. מובהר כי במהלך תקופה זו, בוצעו פעולות חקירה ונשלחו מכתבים לרשויות החקירה ולמבקר המדינה בקשר עם החשדות המופנות כלפי העורר, ולמרות זאת, אין חולק כי בתקופה זו העורר לא ניסה לשבש את החקירה ובעיקר מטעם זה, סבור הסנגור כי אין כל חשש לשיבוש החקירה מצד העורר. העורר הוסיף וטען כי קביעת בית המשפט קמא לפיה העבירות המיוחסות לעורר מלוות מטבען בחשש לשיבוש חקירה, כמו גם לאור החשש המובנה לשיבוש החקירה מצד גורמים מעורבים אחרים -שגויה מיסודה. לשיטתו, מדובר בקביעה שלפיה כל חשוד בעבירות מסוג זה, יעצר בחשד לשיבוש הליכי חקירה מבלי שהתקיים היסוד הסביר לחשש הנדרש לשם כך. נטען, כי אין די בטיעון כוללני על מנת להקים את עילת המעצר כפי שנקבעה על ידי בית המשפט קמא. הסנגור הוסיף וטען כי מחקירת נציג

המשטרה, כפי שהתקיימה בפני בית המשפט קמא, עולה כי אין כל אינדיקציה לשיבוש קונקרטי להליכי החקירה מצד העורר, ואף בית המשפט קמא אישר זאת בהחלטתו. מכך, מבקש העורר להסיק כי הטענה לשיבוש הליכי החקירה מצד העורר, הינה כללית ואין בה די.

הסנגור הפנה לאסמכתאות בתימוכין בעמדו והוסיף והדגיש, כי בית המשפט קמא שגה בכך שלא בחן אפשרות לשחרר את העורר בתנאים שפגיעתם בחרותו פחותה ובמיוחד כך לאור מצבו הרפואי והנפשי. הסנגור סיכם והפנה לנסיבותיו האישיות של העורר ובעיקר בכל הקשור להיותו נעדר עבר פלילי ועיסוקו כעורך דין מוכר.

במהלך הדיון, טען ב"כ העורר כי ימי המעצר, כפי שנקבעו בעניינו, מיותרים. הסנגור שב והבהיר כי לשיטתו, אין בנמצא עילת מעצר המצדיקה את המשך מעצרו של העורר, שב והפנה לתחקיר שפורסם בעיתון הארץ בעניינים הקשורים לחקירה והדגיש כי יש צורך בתשתית ראייתית קונקרטית לגבי העורר לפיה עשה "דבר מה" הקשור בשיבוש, וזו אינה בנמצא.

עוד נטען, כי במיוחד בשלב זה, אין אפשרות להעלות על הדעת היתכנות לשיבוש מהלכי החקירה, גם בשים לב לכך שנעצרו מעורבים נוספים בפרשה ולכן, הפוטנציאל התאורטי לשיבוש מהלכי החקירה - התפוגג. נטען כי אין להסתפק בחשש מובנה לשיבוש מהלכי החקירה, משל המדובר ב"סיסמא" ואין להסתפק בחשש שכזה, אלא בתימוכין ואסמכתאות.

עוד נטען כי יש להציג פעולות חקירה קונקרטיות שככל שישוחרר העורר ממעצרו, לגדר מעצר בית בפיקוח, הוא יוכל לשבש. הסנגור הדגיש כי העורר הוא עורך דין, אדם נורמטיבי, ללא עבר פלילי, המשתף פעולה עם חוקריו, שמצבו הרפואי אינו פשוט וביחס לסוף השבוע הקרב, אין בנמצא הסבר רציונלי המצדיק את המשך מעצרו כך שאין כל סיבה להוסיף ולהחזיקו מאחורי סורג ובריח במהלך סוף השבוע.

מכל אלו, מסכם הסנגור בעתירה להעדפת שחרורו של העורר לחלופת מעצר.

ב"כ העורר 2 טען אף הוא כי יש להתערב בהחלטת בית המשפט קמא ולהורות על שחרור העורר לחלופת מעצר. לשיטתו, החקירה שהחשש לשיבוש מיוחס לעורר, מבוססת על ראיות חפציות בלבד המצויות בחזקת היחידה החוקרת, או בשליטתה, או כי מדובר בפעולות הכרוכות בזימון עדים וחשודים, באופן שלעורר אין יכולת לשבש פעולות אלו, ככל שישוחרר. גם ב"כ העורר 2 הדגיש כי מחקירת נציג המשטרה במהלך הדיון בבית המשפט קמא עלה כי אין בנמצא אינדיקציה לשיבוש קונקרטי מצד העורר את פעולות החקירה הנדרשות וכי בית המשפט אף אישר זאת בהחלטתו. מכך מבקש העורר להסיק כי טענת השיבוש המיוחסת לעורר היא כללית ואין בה ממש. הסנגור הפנה לאסמכתאות בתימוכין בטענותיו והוסיף כי קביעת בית המשפט קמא לפיה העבירות המיוחסות לעורר מלוות מטבען ביסוד סביר לחשש כי פעולות החקירה תשובשנה ככל שישוחרר העורר - שגויה מיסודה. גם כאן נטען כי עסקין בקביעה שלפיה כל חשוד בעבירות מסוג זה יעצר לנוכח היסוד הסביר לחשש כי מהלכי החקירה ישובשו ככל שישוחרר וזאת ללא תימוכין באינדיקציות נדרשות.

העורר הוסיף וטען כי בית המשפט קמא לא יישם את האבחנה המבקשת בין פעולות החקירה הנדרשות בעניין מי מהחשודים ובכך מתקיימת אפליה אסורה בין החשודים השונים. הסנגור הדגיש כי בית המשפט קמא שגה בכך שלא בחן את האפשרות לעצור את העורר בתנאים שפגיעתם בחרותו פחותה, וגם כאן נערכה הפניה לנסיבותיו האישיות של

העורר, ובכלל זה, היותו נעדר עבר פלילי, סגן אלוף במילואים, איש משפחה, רב קהילה ועורך דין מוכר.

במהלך הדיון טען ב"כ העורר כי אין להסכין עם מצב לפיו ייעצר העורר למשך שישה ימים כבקשת המשיבה למעשה. נטען כי אותן פעולות שהוגדרו ככאלה שניתנות לשיבוש, יכולות היו להתבצע מזה כבר, וככל שבוצעו, ניתן כבר כעת להורות על שחרורו. הובהר כי העורר נחקר באריכות, שיתף פעולה עם חוקריו, ומסר להם את כל הנדרש באופן מסודר ומפורט. גם ביחס לעורר זה נטען כי לא נעשה דבר בבחינת שיבוש מהלכי החקירה לאחר פרסום הכתבה בעיתון הארץ ולשיטת הסנגור, לא כל פעולת חקירה מחייבת מעצר. עוד טען, בדומה לחברו, כי מעורבים אחרים בפרשה נעצרו וגם נתון זה מאיין את האפשרות לשיבוש מהלכי חקירה. בנוסף הודגש כי אין בנמצא אינדיקציות ממשיות בתיק החקירה המלמדות על ניסיון העורר לשבש את מהלכי החקירה, ולכל הפחות מדובר בעילת מעצר מוחלטת.

נטען לפגיעה בעקרון השוויון בהתחשב בכך שחשוד אחד בדיון המעצר - מר אברהם תשובה, נעצר עד להיום, באופן שלא הובהר די בהשוואה מתבקשת ליתרת החשודים. הסנגור סיכם בהפניה לכך כי מרשו הוא עורך דין מכובד ומוכר, "איש של מעשים", העושה ככל הניתן לסייע לאחרים ומכל אלו הוצגה עתירה חלופית להורות ליחידה החוקרת לסיים את פעולות החקירה הקשורות בעורר עד מחר - טרם כניסת השבת.

ב"כ העורר 3 עתר להורות על שחרור מרשו. לשיטתו, בית המשפט קמא התעלם מהטענה כי מקבלי השוחד לכאורה בעיריית נתניה, לא נעצרו. בהקשר זה אציין כי במהלך הדיון היום הובהר כי הללו נעצרו ומעצרים הווארך עד ליום 12.9.2016. הסנגור הבהיר את גישתו לפיה בית המשפט קמא שגה בהיעדר יחסו לאבחנת העורר למול יתרת החשודים שנעצרו לתקופות קצרות יותר, מבלי שהובא כל נימוק לכך. הודגש כי לא הוצגה ראשית ראיה הקושרת את העורר לעבירות המיוחסות לו, וממילא, לא ניתנה לו ההזדמנות להפריך. עוד טען הסנגור כי בית המשפט קמא לא בחן אפשרות לעצור את העורר בתנאים שפגיעתם פחותה, ובמיוחד כך בהתחשב במצבו הרפואי והנפשי. הסנגור הפנה לנסיבותיו האישיות של העורר, היותו נעדר עבר פלילי ואדריכל מוכר. במהלך הדיון הצטרף ב"כ העורר לטענות חבריו ונטען כי רק מר אברהם תשובה הוא זה שביצע פעולה אקטיבית לשיבוש מהלכי החקירה וזאת להבדיל מהעורר עצמו. הסנגור שב וטען להיעדר בהירות מדוע נעצר העורר עד ליום 14.9.2016, הן בבחינת עוצמת הראיות והן בבחינת פעולות החקירה הנדרשות. נטען כי משום שהעורר קיבל את ימי המעצר הארוכים ביותר, עולה החשש כי היחידה החוקרת מבקשת "לשבור את רוחו". עוד נטען למסע דיג שנערך מטעם היחידה החוקרת בעניינו של העורר על אף שזה מספק הסברים לכל הנתונים הרלבנטיים לעניין. הסנגור ביקש להתייחס גם למעצרים של מעורבים אחרים בפרשה, שמיוחסות להם עבירות חמורות יותר אך מעצרים הווארך עד ליום 12.9.2016 וגם בכך יש כדי להחליש את שיבוש מהלכי החקירה המיוחס לעורר. הסנגור הוסיף כי ככל שישוחרר העורר ממעצרו, הוא לא יוכל לשבש את מהלכי חקירת רעייתו, שכבר נחקרה, וכן הפנה לעיסוקו, כאדריכל, ששמו עלול להיפגע ככל שיוותר מעצרו על כנו. הסנגור סיכם בבקשה לבחינת חלופת מעצר תוך שניתן להבטיח כי לא תעשה כל פעולה של שיבוש מהלכי החקירה ככל שיושם העורר במסגרת שכזו. לחילופין, התבקש צמצום משך ימי המעצר.

המשיבה, מנגד, טענה כי אין מקום להתערב בהחלטתו של בית המשפט קמא. נלמד מהטיעון במהלך הדיון כי בית המשפט איזן נכונה בין האינטרסים השונים תוך הפנייה למורכבות החקירה המתפתחת ומתבהרת מדי יום. לעניין עילת המעצר נטען כי הסתרה וטשטוש היו נר לרגלי החשודים בהתנהלות הלכאורית המיוחסת להם, כשכל העבירות הלכאוריות נעשו תוך תחכום ושיבוש מובנה על דרך נאמנויות לא מדווחות, הסכמי שכר שאינם קיימים, הסכמים חשאיים, תצהירים כוזבים והכל, משמע צפו העוררים ומראש את מעשיהם תוך שנקטו בשיבוש מובנה של החקירה המעותדת.

המשיבה ביקשה לאבחן את האסמכתאות אליהם הפנו העוררים כבחינת המעשים השונות והודגש נתק בין המעורבים השונים שאינו מתקיים בעניין שלפניי.

אשר לפעולות החקירה, מצאה המשיבה לנכון להפנות להיקפן ולמורכבותן.

בתשובה לטענות המשיבה, שב וטען ב"כ העורר 1 כי לא הוצגה פעולה קונקרטית הניתנת לשיבוש וקבל על הצגת מלוא חומר החקירה לעיוני טרם מתן החלטה זו. הוסף כי לא הוטחה בעורר כל ראיה קונקרטית לביצוע העבירות המיוחסות לו וככל שהתמונה מתבהרת, כגישת המשיבה, לא עולה על הפרק חשש לשיבוש מהלכי החקירה. עוד נטען כי יש לבקר את החלטת בית המשפט קמא "במשקפיים" של קיום המשפט עצמו, וסיכם כי אין בנמצא עילה טובה המצדיקה המשך החזקת העורר במעצר, בשלב זה, ולאחר 4 ימי מעצר.

ב"כ העורר 2 הדגיש כי מרשו נחקר ביחס לפרויקט ספציפי וכי כל הדיווחים בנושא הועברו לרשויות המס. עוד נטען כי אין להמתין עד שכל המעורבים בפרשה יחקרו, כמבוקשה של המשיבה.

ב"כ העורר 3 הוסיף וטען כי עדיין לא צלח בהבנה מטיעוני המשיבה כיצד עניינו של העורר שונה מעניינם של אחרים וביקש לגזור מכך טעות שנפלה לפתחו של בית המשפט קמא בהחלטתו להורות על מעצרו של העורר לפרק זמן ארוך בהשוואה למעורבים האחרים.

הסנגור סיכם כי מעצר מרשו אינו נחוץ, וכי ניתן כבר כעת לבחון את כל הנדרש לשם שחרורו ממעצר.

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ועיינתי בהחלטת בית המשפט קמא ובחומרי החקירה הגולמיים שבתיק החקירה, כמו גם בדוחות הסודיים כפי שהוגשו, הגעתי לכלל מסקנה כי דין העורר, ביחס לעוררים 1 ו-2 להידחות, וביחס לעורר 3 להתקבל בחלקו, כך שתקופת מעצרו תשווה לתקופת מעצרו של העוררים 1 ו-2, קרי, עד ליום 11.9.2016.

כבר אציין כי קביעתי זו ביחס לעורר 3 אינה נסמכת על שגגה שנפלה מלפני בית המשפט קמא אלא על נתונים שהוצגו מלפניי היום, שלא היו לעיני בית המשפט קמא ומכוחם נחזה כי החקירה בעניינו של העורר 3 התקדמה באופן שמצדיק את צמצום ימי מעצרו.

שוכנעתי כי בדין קבע בית המשפט קמא עילת מעצר בעניינם של העוררים בדמות היסוד הסביר לחשש כי ישבשו את פעולות החקירה הנדרשות, ככל שישוחררו ממעצרם. המדובר בחקירה מורכבת ומסועפת, בדו"ח הסודי, כפי שהוצג, מצוינות עשרות פעולות חקירה אותן מבקשת היחידה החוקרת לבצע בעת העוררים שוהים במעצר ורובן של פעולות אלו נתונות לשיבוש ישיר על ידי החשודים, ככל שתועדף חלופת מעצר בעניינם.

דחיתי את טענות הסנגורים בהתייחסותם לכתבה שהתפרסמה בעיתון הארץ באופן השומט את היכולת, כעת, להוסיף ולשבש מהלכי חקירה. אני רואה עין בעין עם קביעת בית המשפט קמא בהחלטתו לפיה **"מכאן שעילת השיבוש נובעת**

מהחשש הכבד שכעת, לאחר מעצרים של החשודים, ולאחר שהיחידה החוקרת התחילה לחשוף בפניהם את טיב החשד המופנה כלפיהם, יקל עליהם לשבש את החקירה". הסנגורים הפנו לבש"פ 1706/15 פלוני נ' מדינת ישראל (15.3.2015) בו נקבע כי יש לאתר בחומר החקירה עצמו "אינדיקציות ממשיות המלמדות על ניסיון העורר לשבש את ההליך או להשפיע על המתלוננת". קיבלתי את האבחנה אליה הפנתה המשיבה במהלך הדיון מלפני לפיה שם דובר על עבירות מין במשפחה, ואף שלא נמצא חשש קונקרטי לשיבוש מהלכי החקירה, נשקלו שיקולים נוספים ובעיקרם, נתק בין משפחת המתלוננת למשפחת העורר. אני מתקשה לראות כיצד נתק שכזה ימצא ביטוי במקרה שמלפני. בנוסף, מהחומר שהוצג לעיוני התרשמתי מאינדיקציות ממשיות המלמדות על אפשרות לשיבוש מהלכי החקירה. אני מסמן אינדיקציות אלו בחותמתי ובאותיות א', ב' ו-ג'. גם בדוחות הסודיים שהוצגו לפני בית המשפט, ובעיקר בכתב יד של הטוען על גב הדוחות, נלמדות אינדיקציות שכאלו. גם אם אלך כברת דרך לקראת באי כוח העוררים בטיעוניהם, איך לחדד התייחסות לאסמכתאות נוספות רלבנטיות לנושא, כפי שיצאו מאת בית המשפט העליון הנכבד ולפיהן "כוונת הנאשם... לשבש את הליכי החקירה תלמד מכלל נסיבות העניין, לרבות מהותה של העבירה... וכך גם במעצר ימים" (ראה בש"פ 1986/94 מדינת ישראל נ' עמר (21.9.1994)).

ועוד: "אין להטיל על המדינה נטל מיוחד להוכיח חשש לשיבוש הליכי המשפט על דרך הבאתן של ראיות ספציפיות, ורשאית התביעה לסמוך טיעוניה לעבירה גופה ולנסיבותיה הכלליות..."

ראה בש"פ 1986/94 מדינת ישראל נ' עמר (21.9.1994) ; בש"פ 2094/97 הורביץ נ' מדינת ישראל (14.4.1997) ובש"פ 7529/99 בן עמי נ' מס ערך מוסף - מחלקת תביעות (3.11.1999).

בנוסף, לאחר עיון במכלול הנתונים, כעולה מתיק החקירה, סבורני כי קיימים נימוקים מיוחדים בדמות סוג פעולות החקירה, ריבוי המעורבים, הקשר הנחזה בין העוררים, מורכבות החקירה והיקפה - לפיהם יש צורך לנקוט הליכי חקירה שלא ניתן לקיימם אלא כשהעוררים נתונים במעצר, ודי אם אפנה לשם המשל בלבד לפעולת חקירה מס' 5 שבדו"ח הסודי.

שוכנעתי כי לעת זו, לא ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך שפגיעתה בחרותם של החשודים פחותה, והעדפתי את אינטרס הציבור המבקש לחזות בניהול החקירה על מי מנוחות ללא חשש משיבושה, וזאת על פני האינטרס הפרטני של החשודים לחירות.

מכל אלו, אני קובע כי לא נפל פגם בהחלטת בית המשפט קמא והעררים נדחים בכפוף לכך שמעצרו של העורר 3 יצומצם עד ליום 11.9.2016 עד השעה 14:00, כפי שנקבע בעניינם של העוררים 1 ו-2.

סימנתי באות ד' ובחותמתי את ההתפתחות החקירתית בעניינו של העורר 3.

שב"ס יודאו כי העוררים יפגשו עוד היום עם גורם רפואי בבית המעצר, והמשך מעצרים יעשה בתנאי השגחה מלאים. ביחס לעורר 2, יודא שב"ס, על פי נהליו, כי מועבר אליו ציוד לקראת השבת.

ניתנה והודעה היום ה' אלול תשע"ו, 08/09/2016 במעמד הנוכחים.

עמוד 6

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

ארז יקואל , שופט